

Sygn. akt V KK 55/21

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **K. D.**
w przedmiocie wyroku łącznego
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 11 marca 2021 r.,
kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 29 października 2020 r., sygn. akt VII Ka (...),
zmieniającego wyrok łączny Sądu Rejonowego w N.
z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.,

postanowił:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 października 2020 r., sygn. akt VII Ka (...), Sąd Okręgowy w Z., zmienił zaskarżony apelacją obrońcy skazanego K. D. wyrok łączny Sądu Rejonowego w N. z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt II K (...).

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł obrońca skazanego. Zaskarżając do w całości, zarzucił:

1. rażącą i mającą istotny wpływ na treść wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 438 pkt 4 k.p.k., polegającą na nienależytym przeprowadzeniu

kontroli odwoławczej oraz skutkującą wydaniem rażąco niesprawiedliwego wyroku, a w szczególności poprzez pominięcie przy ocenie wymiaru kary okoliczności przywołanych przez obrońcę skazanego w treści wywiedzionej przez niego apelacji, w tym w szczególności okoliczności dotyczących właściwości i warunków osobistych skazanego, a nadto jego prognozy kryminologicznej, które wskazują, iż tak długi okres kary pozbawienia wolności nie będzie w żadnym stopniu sprzyjał resocjalizacji skazanego, a także nieuzasadnione przyjęcie, iż jedynie łączna kara bezwzględna 7 lat pozbawienia wolności pozwoli zrealizować cele stawiane karze, bez rozważenia, dlaczego celów tych nie jest w stanie zrealizować - w tym w kontekście przywołanych przez obrońcę okoliczności - kara pozbawienia wolności zastosowana z zasadą pełnej absorpcji;

2. rażąco i mającą istotny wpływ na treść wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 440 k.p.k., polegającą na niewspółmierności wymierzonej skazanemu K. D. kary łącznej, będącą wynikiem rażącej obrazę przepisów dotyczących rozstrzygnięcia o karze i mających wpływ na jej wymiar, wyrażającej się w nienależytym uwzględnieniu wobec oskarżonego dyrektyw wymiaru kary, a w konsekwencji rażąco niesprawiedliwe utrzymanie w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji, w sytuacji gdy przepis art. 440 k.p.k. obliguje sąd odwoławczy do zmiany orzeczenia na korzyść oskarżonego, albo jego uchylenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja jest niedopuszczalna i jako taka musiała zostać pozostawiona bez rozpoznania.

Przepis art. 523 § 1 k.p.k., który określa, że kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, zastrzega jednocześnie, że kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Oznacza to, że kasacja wniesiona przez obrońcę

skazanego nie została oparta na przewidzianych prawem podstawach kasacyjnych. Treść wniesionego środka zaskarżenia nie pozwala bowiem odczytać sformułowanych w nim zarzutów inaczej niż jako zarzut niewspółmierności kary. Niczego w tym zakresie nie zmienia to, że zredagowane w kasacji zarzuty określono mianem obrazy przepisów prawa procesowego. O tym, że zabieg ten był pozorny i miał służyć wyłącznie nadaniu materii niepodlegającej kontroli kasacyjnej charakteru zarzutu kasacyjnego świadczy najwymowniej powołanie się na obrazę art. 438 pkt 4 k.p.k. – to jest przepisu odnoszącego się wprost do rażącej niewspółmierności kary jako względnej przesłanki odwoławczej. Podobnie rzecz się ma w przypadku powołania się przez skarżącego na obrazę przepisu art. 440 k.p.k., która zgodnie z treścią zarzutu kasacji miała polegać na niewspółmierności kary.

Zauważyć trzeba, że zakres kontroli odwoławczej prowadzonej przez Sąd Okręgowy wyznaczony został apelacją obrońcy skazanego, który zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej orzeczenia o karze, podniósł w niej wyłącznie zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Ten sam zarzut – choć inaczej sformułowany – został podniesiony w kasacji. Poza ponownym kwestionowaniem ocen należących do sfery sądowego wymiaru kary, możliwym tylko w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary, w kasacji nie podniesiono żadnych uchybień, które można byłoby potraktować jako zarzut rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli art. 624 § 1 k.p.k.